

Παλιά επαγγέλματα που χάθηκαν

Μαθητές: Τσούπου Ελένη
Ζαροΐδης Βλαδίμηρος

Παγωτατζής

- Οι παγωτατζήδες βράζανε το γάλα και προσθέτανε ζάχαρη, αυγά, κακάο ή βανίλια, ανάλογα με τη γεύση που θέλανε να φτιάξουν. Όταν έβραζε το μείγμα, το κατέβαζαν από τη φωτιά και το τοποθετούσαν σε ένα μεταλλικό κάδο, ο οποίος βρισκόταν μέσα σε ένα ξύλινο βαρέλι. Στο κενό που υπήρχε ανάμεσα στο ξύλινο βαρέλι και στον κάδο, έβαζαν πάγο και συνέχιζαν να ανακατεύουν το μείγμα μέχρι να πήξει. Φορτώνανε το βαρέλι στο καρότσι, με μια ειδική μεταλλική κουτάλα, παίρνανε μαζί και τα χωνάκια τους και γύριζαν τις γειτονιές "γλυκαίνοντας" μικρούς και μεγάλους. Κατά διαστήματα έριχναν και κομμάτια πάγου εξωτερικά για να μη λιώσει το παγωτό.

Λούστρος

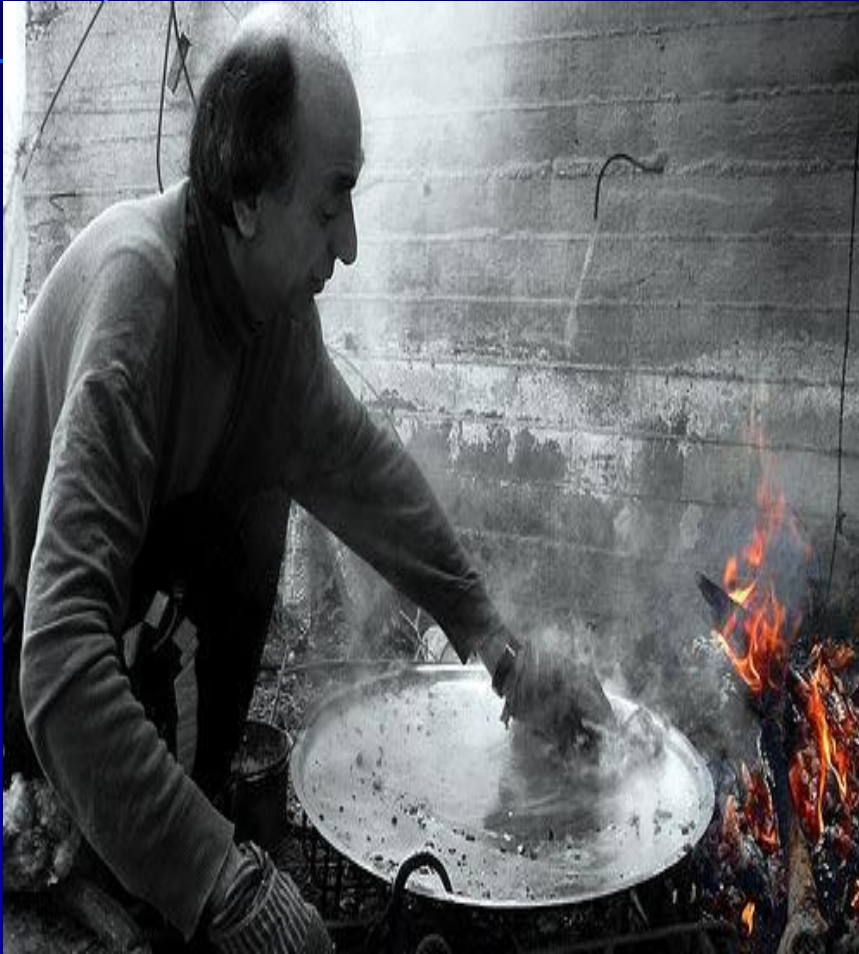
- Πίσω στη δεκαετία του '50 και του '60 το επάγγελμα του λούστρου ανθούσε στους δημόσιους χώρους και στα πολυσύχναστα στέκια. Συνήθως ο λούστρος είχε συγκεκριμένο χώρο που εργαζόνταν , καταλάμβανε συγκεκριμένο σημείο ,στρατηγικό θα λέγαμε , το οποίο δικαιούνταν βάσει άγραφου νόμου της πιάτσας. Ξεσκόνιζε με βούρτσα το παπούτσι, έβαζε λίγη αλοιφή από το μπουκαλάκι με το κατάλληλο χρώμα, και την άπλωνε παντού με την βούρτσα. Με ελαφρύ κτύπημα της βούρτσας στο παπούτσι έδινε το σύνθημα στον πελάτη να αλλάξει πόδι. Επαναλάμβανε την διαδικασία και επέστρεφε στο πρώτο για να του δώσει το τελικό γυάλισμα με πανί και με ειδική αλοιφή, το «ευρωπαϊκό» όπως το έλεγαν. Μερικοί λούστροι έκαναν επίδειξη της δεξιοτεχνίας τους προσφέροντας δωρεάν θέαμα στο κοινό, πετώντας τις βούρτσες στριφογυριστά στο αέρα, σαν ζογκλέρ, ή χτυπώντας τες ρυθμικά στο κασελάκι.

Γαλατάς

- Ο **γαλατάς** ήταν επάγγελμα πλανόδιου μικροπωλητή παλαιότερων εποχών, που διατηρήθηκε μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα, που σήμερα έχει εκλείψει σχεδόν τελείως από αρκετές χώρες της Ευρώπης. Ο γαλατάς εργαζόταν στα μεγάλα αστικά κέντρα και όχι στα χωριά, καθώς εκεί υπήρχε η δυνατότητα, εξ ανάγκης, για άμεση πώληση φρέσκου γάλακτος. Ο γαλατάς αναλάμβανε τη διάθεση του γάλακτος και άλλων γαλακτοκομικών προϊόντων (συνηθέστερα γιαουρτίο ύ) στα σπίτια. Το μεταφορικό του μέσο ήταν ένα υποζύγιο (γάιδαρος ή μουλάρι, μερικές φορές ρυμουλκούσαν και ανοικτή ή κλειστή ελαφριά άμαξα) και αργότερα το ποδήλατο ή μηχανοκίνητο δίτροχο.

Γανωματής

- Γανωματής (ή γανωτζής ή γανωτής) ονομάζεται ο τεχνίτης που επικαλύπτει τα χάλκινα σκεύη με κασσίτερο. Ο γανωματής είναι ένα από τα πιο παλιά επαγγέλματα. Τα παλιά χρόνια, τα περισσότερα σκεύη που χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι για τις καθημερινές τους δουλειές και ιδιαίτερα στη μαγειρική ήταν χάλκινα [μπακιρένια]. Αυτά με τον καιρό και με τη μεγάλη χρήση οξειδώνονταν και γινόταν επικίνδυνα για δηλητηριάσεις. Έπρεπε λοιπόν να γανωθούν, να περαστεί δηλαδή η επιφάνειά τους για προστασία με ένα ειδικό μέταλλο, το καλάι (κασσίτερος).

Καστανάς

- Έπιασε βροχή; εκείνος στο πόστο του!
Είναι ξημέρωμα, ήρθε η νύχτα;
εκείνος πάλι στο πόστο του!
Χιονίζει ή έχει ξεροβόρι; κι όμως είναι
ακόμη εκεί..!
Και πού..; όχι μέσα σε κανένα γραφείο
αλλά σε κάποιο πεζοδρόμιο που
θεωρείται πέρασμα..
Κάθε μερόνυχτο του χειμώνα..
Και το καλοκαίρι στην ίδια θέση έχει την
πραμάτεια του
όμως με διαφορετικό επάγγελμα αυτή τη
φορά.
Ίσως καλαμπόκια, ίσως φυστίκια και
πασατέμπο,
ποιος ξέρει..
Εντάξει, εντάξει καστανά. Υπάρχεις
ακόμη και σήμερα.
Το ξέρω, όμως να..
Περνώντας προχτές από την παλιά μου
γειτονιά,
θέλησα να πω μια καλημέρα σε εκείνον
τον καστανά
που κι εγώ φώναζα από παιδί με το μικρό
του όνομα,
μα, δεν τον βρήκα..
Κάποιοι μόνο, κάτι κουβέντιαζαν για
πρόοδο και εξέλιξη
καθώς φόρτωναν τη φουφού του για
παλιοσιδέρα..

ΤΕΛΟΣ

- Ευχαριστούμε που μας παρακολουθήσατε!

